

Čtyři ženy, jeden muž:
láska a vražda

furioso

CARIN
BARTOSCH
EDSTRÖMOVÁ

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Procházku po nábřeží Strandvägen vnímal téměř jako rituál. Jiskřil chutí do života a všiml si, že kráčí tak vzpřímeně jako už dlouho ne. Už teď se cítil jako vítěz. Po tolika letech, kdy jen odpočítával čas do smrti, přišel na geniální řešení. Sice se od něj žádá jen velmi malá investice, přinejmenším v první fázi, ale následky budou o to horší. Bude muset lhát svým nejbližším.

Byl na to připraven. Dělá jen to, co musí, aby si zajistil budoucnost.

Peder Armstahl si byl vědom své povinnosti už od doby, kdy byl dost velký na to, aby pochopil, kde je jeho místo. Sám si ho nevybral, dokonce se ho na to ani nikdo neptal. A kdyby někoho napadlo zeptat se jeho, co si o tom myslí, nejspíš by to prezentoval jako čest. Nic divného na tom není.

Jak je vlastně těžké zhostit se svého čestného úkolu, jediného skutečného úkolu v životě? Inu, až dosud se to jevilo jako naprosto nemožné.

Překvapilo ho to tím víc, že už ho běh času donutil smířit se s opakovanými nezdary.

A k tomu všemu ta mlčenlivá shovívavost příbuzných. Na každých křtinách mu u dortu přejí, aby se konečně poštěstilo i jemu, ale mohli by pro jednou říct něco méně falešného. Cokoli, třeba drsnou poznámku, která by prolomila ticho okolo toho, co bylo všem zřejmé.

Emily vždy stála při něm. Možná z ohledu na ni zachovávali dekorum. Snášela to loajálně a se vztyčenou hlavou. Pokud svou ženu pro něco doopravdy obdivoval, pak pro to, jak ji neúspěchy hnaly vpřed jako ostruhy. Posilovalo to jeho přesvědčení, že jednoho dne jim všem ukáže, co v něm je.

Teprve když ten den nikdy nepřišel, přestával tušit, jak se s touto svou nedostatečností vypořádat. Zklamání se proměnilo v hanbu. Zbývaly mu už jen dvě možnosti. Buď se dál topit v sebelítosti, anebo se vzchopit a zařídit, aby se ta záležitost, z níž se mezitím stal vážný problém, konečně vyřešila.

Záchrana přišla nečekaně. Přesně si vzpomínal, jak se to stalo, pamatoval si každický detail, vůni a zvuk toho rozhodujícího okamžiku letošního léta. Rodina odjela na západní pobřeží do Torekovu, ale on musel kvůli práci zůstat ve městě. Jednoho časného pátečního odpoledne na začátku srpna si vyjel člunem na Svalskär. Louise už tam byla, sama.

Společně posekali trávu a natřeli lavičky v šeríkovém zákoutí. Bylo potřeba vyměnit pár shnilých planěk v plotu u maliní a vyspravit pramici. Připadalo jim téměř jako luxus, že smějí dělat něco tak přízemního, jako je zatloukání hřebíků, seškrabávání barvy a pletí. Zpocení a umazání od hlíny ze sebe shodili šaty a skočili do moře, aby se zchladili. Potom si s vychlazeným pivem v ruce sedli na úplný konec mola a houpali nohama. Slunce už začalo zapadat za obzor. Odrazy posledních paprsků se zlatavě mihotaly nad tmavnoucí mořskou hladinou.

Byl to jeden z těch magických vlahých letních večerů, které jinak existují téměř jen v idealizovaných vzpomínkách. V takových chvílích jsou stockholmské šéry, malé skalnaté ostrůvky u pobřeží, tím nejkrásnějším místem na světě. Jsou jako divadelní kulisa, navozují slavnostní náladu, která má moc vybízet k důvěrným rozhovorům. Jejich hlasy se nesly bezvětrím. Kolem opálených rukou a nohou jim tančil hmyz. Tu a tam přerušili hovor, plácli komára a rozesmáli se, jako by byli znovu děti. Co může být lepšího? Sotva si to pomyslel,

opřela se mu Louise o rameno. Na chvíli zvažněla a on okamžitě vycítil změnu. Teď se mu chystá říct něco důležitého. A on je jediný, komu se může svěřit se svými nejskrytějšími city.

Kouzlo letního večera se rázem vypařilo. Během několika vteřin se přenesl z konejšivého neskutečna do ostražitého bdění. Nerozvedl její myšlenku okamžitě. Byla příliš zásadní a nepodařilo by se mu najít správná slova. Kromě toho se ho ještě nezeptala přímo, a právě k tomu ji chtěl přimět. Lahev piva v ruce mu náhle zvlhla potem. Hlučně se zasmál, možná malinko nuceně, aby vzbudil zdání, že je pořád sám sebou jako dřív. Jako zázrakem si Louise ničeho nevšimla. Jen dál povídala, vtipkovala a v hovoru se zatoulala k úplně jiným tématům. Tak uvolněně, tak bezbranně a bez nejmenší potuchy o tom, jak špatně ho zná.

Po zbytek léta zaměřil veškeré své myšlenkové úsilí na plánování strategie, citlivě balancoval mezi důvěrností a pobízením. Pochyby ho však nikdy nepřepadaly. Svým způsobem leží odpovědnost i na Louise, bude to muset pochopit, i kdyby z donucení. Osobní tužby musejí ustoupit kontinuitě. Když se nad tím zamyslel, byla v tom, že se jeho pomocníci stane ona, určitá krásná logika. Vždyť přece není úplně odtržená od reality, naopak ví moc dobře, jakým očekáváním on musí dostát. Louise je nesmírně bystrá, možná dokonce až moc. Proto by ji neměl zasvěcovat do celého plánu. Ve slabých chvílích ho napadalo, jaké to asi bude potom. Možná se k němu Louise obrátí zády. A možná mu přese všechno odpustí, jestliže pochopí, že neměl na vybranou.

Šlo tu o přežití.

Peder roztáhl prsty a jako hřebenem si jimi pročísl husté světlé vlasy, aby je vystavil podzimnímu slunci. Teplo mu připomínalo Svalskär, což mu dodávalo sebejistotu. Náprsní kapsa kabátu se napnula. Rychle zase svěsil paži a mírně vysunul rameno dopředu, aby měl malý umělohmotný kelímek více prostoru. Nesmí ho rozmáčknout. V jedné přední kapse

měl sáček se stříkačkou, kterou koupil pro tuto příležitost. Nebyl si zcela jistý, jestli ji má Louise dát, anebo ne. Že by tím jeho starostlivost zašla příliš daleko? Vniknutí do soukromí, napadlo ho. Jakmile mu došel význam těch slov, okamžitě ho polilo horko.

„Pedere, ty stará vojno! Co ty tady?“ Když uslyšel, jak na něj odkudsi někdo volá, trhl sebou, jako by byl přistižen se svými fantaziemi.

Hbitými, téměř klukovsky neelegantními kroky přeběhla šikmo přes alej v ulici Narvavägen a kličkovala mezi zaparkovanými auty tak, že jí pouzdro s cellem nadskakovalo na rameni. Na její urostlé postavě nebylo nápadnější než trochu větší batoh. Peder už byl u dveří a zastavil se tam, aby se chytil krátkého železného zábradlí u schodů. Potřeboval se něčeho držet. Jak může být uvolněná, když on je tak plný slavnostní nálady, že div nepukne? Pravou rukou jí nemotorně zamával na pozdrav a mezitím se ještě jednou pokusil to nečekané zjevení zpracovat a pochopit.

Prameny vlasů jí při chůzi rozpustile tančily okolo ramen. Byla rozkvetlá, usměvavá a plná mladické síly a zdraví. Přesně takovou ji moc rád viděl. Zároveň bylo na Caroline něco mystického; ta kombinace racionality a bezprostřednosti, která nepřestávala dráždit jeho zvědavost, byla jaksi neuchopitelná. V sobotu zašel na její koncert a vybral si skryté místo blízko pódia, odkud ji mohl v klidu tajně pozorovat. Hrála tak božsky krásně, že když ji poslouchal, málem zapomněl dýchat. Dokonce si ani nevšiml, jak mu vyschlo v hrdle, a aby potlačil náhlý záchvat kašle, musel se přinutit ztěžka polykat. Vyrušilo ji to a na okamžik se obrátila tváří k němu, ale nezahlédla ho a nepřestala se soustředit na hru. V tu chvíli zahlédl ty jiskřivé zelené oči pod dlouhými tmavými řasami, díky nimž se občas podobala nebezpečně svůdné lesní žínce. Temně rudá ústa vypadala přirozeně, jako by byla nedávno políbená. Plný spodní ret se dělil do dvou měkkých polštářků a v ústech tak vytvářel — i když byla zavřená — malou díрку. Na nose měla

pár drobných hnědých pih. Jako zrníčka pepře, člověk dostal chuť se jich zmocnit, slízat je.

Teď se k němu blížila, ještě pár kroků a už byla u dveří. Nezbylo mu než zůstat stát a počkat na ni. Velice letmo si dali pusu na tvář. Caroline voněla kalafunou.

„Prosím,“ řekl a podržel jí těžké vchodové dveře. Schodištěm zněly křišťálově čisté tóny houslí, které tlusté zdi tak tlumily, že jimi pronikaly jen zvonivé vyšší tóny a narážely do tvrdého kamenného obložení schodiště. Dveře se s příšernou ránou zabouchly.

„Kolikrát už jsem Niklassonovi říkala, ať ty dveře spraví,“ zamumlala Caroline, nadlehčila si cello na ramenou a začala se škrábat do točitých schodů, jak byla zvyklá. Peder si držel pár metrů odstup. Měl tak lepší výhled na její tělo. Pozoroval přiléhavé džíny, které obepínaly její boky, a obrys ňader, jenž vykukoval zpoza pouzdra s cellem a vytvářel na kožené bundě záhyb v místě žeber. Teď se musí trochu předklánět, aby vyrovnala tu váhu na zádech, pomyslel si. Ale to se nejspíš změní.

Čím výše stoupali, tím hlasitěji se ozývala melodie houslí, Ysaïeova *Sonáta pro sólové housle číslo 2*. Slyšel ji už stokrát, nebo mu to tak aspoň připadalo, když ji Louise před jedním konkurzem cvičila pořád dokola. To už bude nejmíň třicet let. Když teď slyšel ty energické takty a procítěné fráze znovu, připadaly mu smutné a zároveň novým způsobem protivné. Jako by ho drze a násilím umravňovaly.

V půli cesty do třetího patra začala Caroline hledat klíče. Prohrabala kapsy bundy i džínů, rozmrzele zasténala a opřela cello vedle dveří, aby měla větší volnost pohybu. Peder na posledních schodech zpomalil a stoupl si těsně za ni. Slyšel, jak se jí zrychluje dech vztekem, že nemůže najít, co hledá. Nepodívala se na něj, je snad opravdu možné, že si jeho pozornost neuvědomuje? Nebo si ji právě naopak uvědomuje a šikovně se snaží zmírnit dramatickост situace, aby je oba vysvobodila z trapné pasti?

Peder diskrétně o krok ustoupil, aby měla prostor. Litoval, že si nejsou natolik blízcí, aby ji mohl vzít okolo ramen a trochu zažertovat o tom, že je pěkná bordelářka, když ani neví, kde má klíče. Mohl by do ní mírně šťouchnout loktem, a možná jí dokonce vlepít na tvář opravdový polibek, ne jen přátelskou pusu. Jenže by si nikdy nedovolil ani přejet bříšky prstů po její mléčně bílé šíji, zatím. Zatím.

„Vy jdete spolu?“ Dveře se otevřely a na prahu stála hubená žena s houslemi a smyčcem v levé ruce.

„Aha, tady jsou!“ Caroline zachrastila svazkem klíčů. S odevzaným povzdechem popadla cello a vešla do bytu.

Louise uhnula stranou, aby vpustila Pедера, a ten ji po cestě do bytu objal.

„Vsadím se, že si spletla čas,“ pronesla Louise omluvně. „Výslovně jsem jí řekla, že má být doma v sedm.“

„Hlavně že ví, kdy má svoje dny,“ odpověděl Peder a Louise na něj vážně pohlédla.

Z koupelny se brzy ozval zvuk napouštěné vany. Caroline otevřela dveře a chodbou se okamžitě rozlila žvýkačkově sladká vůně pěny do koupele. Kolem těla měla ovinutou bílou osušku. Nekomplikovaně přirozená, nadčasově čisté linie. Tři metry od něj. Peder přesně nevěděl, na které noze má stát.

„Vypadáš jako Michelangelo,“ pokusil se o nevтіravý tón. Honem položil ruku kolem Louisiných ramen.

„Cože?“ odvětila Caroline. „To jako ta želva ninja?“

Louise se zasmála a opřela se o Pederovu hrud'

„Celý den jsem cvičila, jsem příšerně utahaná. Bude vám vadit, když se vykoupu?“ Caroline přejela pohledem z Louise na Pедера.

„Miláčku,“ začala Louise a odtáhla se od Pедера. Zvolna přešla ke Caroline, položila ruce na její boky a zlehka ji políbila na ústa. Musela si stoupnout na špičky, aby na ně dosáhla.

Caroline tázavě kývla. „Copak?“

„Ty jsi na to úplně zapomněla, vid'?“

Řekla to laskavě, ale Caroline si všimla nádechu hořkosti. Místo aby odpověděla, čekala, jak bude Louise pokračovat. Ta naklonila hlavu a svráстила obočí, ale na rtech jí pohrával shovívavý úsměv.

„Běž se hezky vykoupat, já zatím s Pederem vyřídím jednu maličkost.“ Změřila si ji dlouhým pohledem, aby jí dala šanci napravit její roztržitost. Caroline se zhluboka nadechla a se zavřenýma očima zaklonila hlavu.

„Panebože, já jsem na to zapomněla.“ Podívala se na Louise. „Jak jsem na to mohla zapomenout? To nechápu.“

Periferním viděním zahlédla, jak Peder proklouzl do obývacího pokoje. Caroline si popotáhla osušku v podpaží. Pak se znovu zadívala do Louisiných očí. Viděla v nich očekávání a upřímnou lásku.

„Já si zalezu do vody a ty pošleš Pedera pryč,“ zašeptala, propletla své prsty s Louisinými, přitáhla si je ke rtům a jeden po druhém je políbila. „Pak budeme jen samy dvě.“

Peder si v obývacím pokoji otevřel sherry, kterého tu vždy byla zásoba, a lil ho do sebe velkými hlty. Při každém polknutí ho zbolelo v krku. Stoupl si do okenního výklenku a palcem si zamysleně pohrával s širokým erbovním prstenem na levém malíčku. Když tam tak stála s osuškou okolo krásně tvarovaného těla, bledého a hladkého jako mramor, pod kůží se jí rýsovaly svaly jako měkké šedé stíny a husté prameny vlasů se jí kroutily kolem ramen a tvořily špičaté spirály na spáncích, okamžitě mu došlo, koho mu připomíná. Albu. Toho Michelangela jen tak plácl, aby ze sebe dostal něco, co by znělo jakžtakž neutrálně a vhodně. Ale stejně šlápl vedle, mohlo to snad dopadnout jinak?

Alba. Zrovna teď, po tolika letech, si vzpomene na Albu. Jeho první reakcí samozřejmě bylo, že se sám sobě vysmál, vždyť byla hloupost být jen pomyslet na to, aby ty dvě srovnával. Ale nebyl připraven, že v něm vzkypí prchavá a vřelá nostalgie. Hned se ocitl zpátky v pubertě. Toho roku mu bylo patnáct a letní prázdniny strávil v hřebčíně svého bratrance

z druhého kolena ve Skåne. Alba byla jeho, přinejmenším onoho léta. Ráno vždycky vstal časně, vykradl se do maštale a postavil se těsně vedle ní, hladil ji po teplé hebké srsti, ohmatával pevné kontury svalů a nasával vůni síly a tradice. Když jí zakroužil prsty po břiše, zachvěla se a reflexivně zvedla kopyto. Jemný dotek ji lechtal. Když jí však později do stejného místa zaryl ostruhy, zbystřila a nechala se vést. To se pak řídila jeho vůlí, to splynuli v jedno.

Emilyin otec, kterému všichni z hospodářství říkali Rytmistr, se postaral o to, aby se Peder naučil jezdit jako chlap, tak jako Emily a její sourozenci. Peder se učil rychle. Tvrdou drezuru končili tím, že si spolu vyjeli, jen on a Emily, a závodili cvalet po vrbové aleji, která vedla ke statku. Emily vyhrála devět z deseti závodů, a on ji stejně podezříval, že se schválně drží zpátky. Navíc byla kromě samotného Rytmistra jediná, kdo směl jezdit vysokého hřebce Jupitera. Vždy když si triumfálně strhla helmu, prohrábla si vlasy, seskočila ze zpěnného koně a odvedla ho jako první do maštale, Peder cítil, jak v něm vše krev. Jakmile se opřela o box, zdvihla bradu, ruce s bičkem složila za záda jako Strindbergova slečna Julie a on ji potrestal polibkem.

Den předtím, než nasedl na vlak zpátky do Stockholmu, nastal čas připouštění. Rytmistr s mlasknutím vpustil Jupitera do ohrady, kde Emily držela na lonži Albu. Peder si stoupl za hrazení, aby nepřekážel. Vzpomínal si, že ve chvíli, kdy se hřebec za Albou postavil na zadní, se Emilyin výraz proměnil z nezúčastněného soustředění ve spokojený úsměv. Ale nejvíc si pamatoval zklamání z toho, že akt trval tak krátce a žádné očekávané velkolepé představení se nekonalo. Celé to působilo spíš jako klinický zákrok, jako nutný fyzický kontakt při obchodním jednání. Dvanáct let nato se Emily stala jeho ženou. Albu prodali hned v září.

A teď stál v Louisině obývacím pokoji s kelímkem v náprsní kapse a cítil, že se konečně pomstí za všechny ty roky nemožnosti, kdy byl jen odstrčeným pozorovatelem. Parkety

zavrzaly a vešla Louise. Peder se otočil, dopil zbytek sherry a šel jí naproti.

„Já už půjdu,“ oznámil jí, „doprovod' mě ke dveřím.“

Když stáli v chodbě a on viděl Louisin napjatý úsměv, který odhaloval její křivé zuby, stejně mírně vychýlené špičáky, jaké měl on sám, zaplavila ho nesmírná lítost a přivinul ji k sobě.

„Měla bys vědět, že je to pro mě veliká čest, smět sdílet tvou radost.“

„Pedříčku,“ řekla Louise a odkašlala si, „jsem ti moc vděčná, že to pro mě děláš. Ale budeš se moct podívat Emily do očí, až se vrátíš domů?“

„To jsem s tebou přece už probral. Jsme zcela zajedno. Tohle je pro všechny nejlepší řešení. Emily nech na mně. To je moje starost a ty ani Caroline si nemáte co vyčítat. Jdu do toho při plném vědomí a dělám to pro tebe. Z celého srdce. Navážeme nová pouta, hlubší pokrevní pouta, která nás ještě víc sblíží. Dál zatím nedohlédneme, a proto si s tím nebudeme zbytečně lámat hlavu.“ Pokusila se mu skočit do řeči, ale Peder mírně zvýšil hlas: „Ne, já vím, není to zrovna jednoduché, ale taky to není nemožné.“

Louise natáhla krk, zcela nepatrně. K tomu, aby Peder zaujal pozici slabšího, nic víc nepotřebovala.

„Copak, Louisinko?“ Přesto to vyznělo příliš úsečně, a tak ji rychle pohladil po rameni, aby ji přesvědčil o svých dobrých úmyslech. Byla pod jeho rukou celá strnulá.

„Nic, nic...“ Pokusila se usmát, ale zabránilo jí v tom příliš mnoho těžko zařaditelných emocí. Levou rukou si reflexivně sáhla na krk a promnula si nahnědlou jizvu od toho, jak si dlouhé roky rozdírala kůži houslemi. Jako by hledala bezpečí v něčem navyklém a normálním.

„Jenom jsem hrozně plná očekávání, to je všechno. Úplně mi to změní budoucnost. To nemůžu brát na lehkou váhu. Ve hře je příliš mnoho.“

„To samozřejmě.“

„Právě mi zničehonic došel rozsah toho všeho. A napadají mě různé myšlenky. Jsem toho hodna? Opravdu smí člověk zažít takovéhle štěstí?“

„Ty smíš zažít takovéhle štěstí, Louisinko. Přesně takovéhle štěstí si zasloužíš.“

Zaslechl ve svém hlase umíněnost a zmocnila se ho vlastní silná touha. Bylo to na něm příliš znát? Celou dobu si dával dobrý pozor, aby mu dál důvěřovala jako vždy. Toto Louisino zakolísání ho zneklidnilo. Vždyť volil slova tak pečlivě, udělal všechno pro to, aby v ní nevzbudil podezření. Zařídil to tak, aby s tím návrhem přišla ona, on jí pouze hodil udičku — jen tak mezi řečí, ve vedlejší větě a dobře zabalenou v srdečném žertu. O tom, že od té chvíle naplánoval každý krok, nemusí vědět. Alespoň dokud se on sám nedozví, co potřebuje. A pak už stejně nebude návratu. Je to příliš zásadní, než aby mu to proklouzlo mezi prsty.

„A taky si připadám trošku...“ Louise zkřížila paže a zadívala se do země, „jak to jen říct, nevykládej si to špatně, ale připadám si trošku navíc.“

„Navíc? Vždyť jsi tu přece ta nejdůležitější osoba. Nezapomínej na to. Bez tebe by k tomu nikdy nedošlo. To snad chápeš?“

Tuto neupřímnost si mohl dovolit, koneckonců v ní bylo zrníčko pravdy. Zároveň se nemohl zbavit nutkání se před ní ospravedlnit. A přehlušit své svědomí.

Louise byla dojatá. V očích ji začaly pálit slzy, a tak rychle sevřela víčka, aby je zadržela.

„Pedříčku,“ zašeptala a odkašlala si. „Co bych si bez tebe počala?“

To už bylo trochu moc. Náhlou přecitlivělost, která je oba přepadla, nezvládal, a tak sáhl do kapsy kabátu a vyndal malý kelímek.

„Na,“ řekl a podal jí ho. „Tady máme malého... Gottfrieda.“
„Gottfrieda?“ zasmála se překvapeně, „já bych chtěla spíš Leonoru.“

„Při troše štěstí budou oba dva,“ odpověděl, políbil ji na čelo a zmizel za dveřmi.

V koupelně viselo vlhké a těžké teplo. Hlasy z chodby doléhaly pod nezčěřenou hladinu jen jako nezřetelný šum. Lesklé bubliny teď byly malé a pevné a rozprostřely se podél okrajů. Caroline ležela nehybně s rukama složenýma na prsou a vypadala jako reliéfy na ohlazených náhrobních kamenech v riddarholmském kostele. Prameny vlasů se jí lehounce vlnily kolem hlavy jako chapadla medúzy. Už jí začínalo bušit ve spáncích, ale snažila se vydržet, přestože ji v hrudním koši bolelo, jako by měl prasknout. Konečně uslyšela, jak se venkovní dveře zabouchly. Rychle vstala a prudce nabrala vzduch do plic. Rozstříkla vodu na podlahu. Převrhla přitom lahvičku koupelové pěny s myškou Minnie a ta vytekla do vody ve vaně.

Caroline vždycky spala tvrdě a bez hnutí. Pouze ve spánku mizela ta roztěkanost, která s ní během dne skoro pořád cloumala. Louise už znala Carolininy návyky a vždy se proboužela jako první. V takových chvílích si dopřávala okamžik sama pro sebe, kdy ležela těsně vedle Caroline a jen se na ni dívala. I po roce vztahu stále žasla, jaké má obrovské štěstí, že smí žít s touto fascinující ženou, která se nepodobá nikomu, koho kdy milovala.

Opatrně zvedla ruku a odhrnula pramen vlasů, který Caroline spadl přes oči. Caroline pohnula rty, skoro jako by chtěla něco říct, ale pak zase znehybněla. Louise ležela na boku a prohlížela si její krásný profil. Dřímající madona, pomyslela si, a to ji zničehonic tak dojalo, že jí po tváři skanula slza a vsákla se do povlaku polštáře. Přála si, aby uměla zmrazit ten okamžik štěstí, čirého štěstí.

Jako by Caroline ucítila Louisino silné pohnutí i v hloubi svých snů, začala se pomalu probouzet. Když otevřela oči, zmocnila se jí nakratičko mírná ranní panika, ale když ji Louise pohladila břísky prstů po tváři, hned ji zase opustila.

Caroline něco zašustilo u ucha. Otočila se, aby se podívala, co to je. Na jejím polštáři ležel tenký podlouhlý balíček, úhledně převázaný lesklou šňůrkou. Podívala se na Louise a ke svému překvapení spatřila v jejím obličeji téměř dětinskou nedočkavost.

Caroline si pohotově přitáhla balíček a zvedla se.

„Co je to?“ Jen těžko krotila radost. „Já přece dnes nemám narozeniny!“

„Ne, ty ne,“ odpověděla Louise, „a ne dnes.“

Caroline se kousla do spodního rtu. Začala rozvazovat hedvábnou šňůrku a přitom pokradmu tajuplně koukla na Louise.

„Doufám, že jsi nekoupila nic drahého, Louisinko,“ řekla napůl vyčítavě, napůl nedočkavě.

„Rozbal ten balíček.“

„Je to ten náramek, který jsem si s tebou prohlížela?“

„Rozbal to.“

Caroline strhla papír a vytáhla malou krabičku. Původně se chystala vykřiknout radostí, ale když uviděla, co to je, nedostala ze sebe ani slovo. Louise si lehla na záda, přitáhla si Caroline k sobě a pevně ji objala.

„Skvělé, vid’?“ zašeptala jí do ucha.

Caroline se ještě ze setrvačnosti usmívala, ale rty se jí mírně chvěly. Polkla.

„Honem, honem! Nemůžu se dočkat!“ Louise pustila Caroline stejně prudce, jako ji před chvílí objala, a vstala z postele. Dvěma kroky si nazula pantofle, natáhla župan a odešla do kuchyně.

Caroline hleděla na štukovaný strop. Naprosto vyčerpaná, přestože se právě probudila. Jako by ji tělo stahovalo zpátky. Nesměle se pokusila vstát a vystrčila nohy přes okraj postele. Tím však vyčerpala své síly, a tak zůstala ještě chvíli ležet, než zvedla horní polovinu těla do sedu. Okamžitě se jí udělalo nevolno. V tu chvíli věděla. Ani nemusela otevírat krabičku.

„Jak to jde?“ zavolala Louise z kuchyně.

Carolinino břicho se začalo stahovat v rytmických křečích. Vyřítla se do koupelny. Doběhla k umyvadlu přesně ve chvíli, kdy se jí naválily žaludeční šťávy. S roztřesenýma nohama se posadila na záchod, zcela vysílená se opřela čelem o kolena

a z hrudníku se jí do těla rozlévaly krátké záchvěvy horka. Jako v mlze si najednou uvědomila, že slyší Louisiny blížící se kroky. Bleskurychle se natáhla dopředu a zamkla se.

„Okamžiček,“ řekla tak uvolněně, jak jen dokázala. Slyšela, jak se Louisin župan otírá zvenku o dveře.

„Drahoušku...“ Přes tenkou dřevěnou desku, která je od sebe dělila, zněl Louisin hlas znepokojeně a tázavě. „Jsi v pořádku?“

Už nemohla dál zdržovat. Přepnula do mechanicky věcného režimu a roztrhla krabičku. Obratnými prsty vytáhla tyčinku, sundala z ní kryt, podržela ji v proudu moči a opět nasadila kryt. Hodila tyčinku na poličku vedle zrcadla, aniž by se na ni podívala.

Otočila klíčem, strčila do dveří a ty se pootevřely. Venku stála Louise s hlavou opřenou o rám dveří. Vyčkávavě se na sebe dívaly, dokud Louise nepromluvila.

„Jak to dopadlo?“

Caroline ustoupila o pár kroků do koupelny. Louise došla k poličce a vzala tyčinku. Podržela ji u lampy a důkladně ji zkoumala.

„Vidím jednu čárku,“ řekla. Caroline se jí okamžitě naklonila přes rameno a zahleděla se na malý čtvereček. V jedné jeho polovině se táhl proužek. A zatímco se dívaly, začala se pomalu objevovat ještě jedna čárka. Nejdříve měla rozmazané obrysy, ještě pořád si to mohly jen namlouvat. Ale barva sílila, dokud se vedle prvního proužku neutvořil ještě jeden — rovný a jednoznačný jako krvavě rudý vykřičník.

Radostí zakřičela jen Louise. Začala nadšeně poskakovat v jakémsi ztřeštěném vítězném tanci, dokud se nezastavila přímo naproti Caroline. Když pohlédla do jejího bledého obličeje, okamžitě se ovládla, soucitně se usmála a objala ji. Pevně, ale něžně ji držela, dokud se Caroline znovu neuvolnila.